

Ἄλλ' ἂν συμπίπτωσιν αἱ λέξεις μας δὲν συμπίπτουσιν ὅμως καὶ αἱ ιδέαι μας.

Καὶ τώρα, φίλτατε *Αἰὼν*, ἐλευθερόνω τὸν κάλαμόν σου καὶ ἀπάντησε, ἀλλὰ δι' ἀγάπην τῆς πατρίδος σου μὴ γράψῃς πλέον : **Ῥπομονή.**

Διότι ἡμεῖς ἔχομεν ἐσωτερικὴν ὅλως ἐργασίαν, ἀφ' ἧς ἐξαρτᾶται ἡ τιμὴ τοῦ τόπου, ἅψες δὲ τὴν διπλωματίαν εἰς τὰ λουτρά της νὰ λούεται, καὶ εὐχου μάλιστα νὰ πλυθῇ καλὰ, ἴσως καὶ καθύριση ὁ θαλωμένος νοῦς της.

Καὶ πρόσθε μὴ ἐπαναλάβῃς πλέον τὴν γνώμην ὅτι τὸ **ἔως πότε παλληκάρια** καὶ ἡ **ὑπομονή** δὲν εἶνε δύο ἀντίθετα πράγματα.

Σφίγγ.

ΦΡΕΣΚΑ-ΦΡΕΣΚΑ.

Ποῖος δύναται νὰ ἀρνηθῇ ὅτι δὲν εἴμεθα πλέον φιλοπόλεμοι, ἀφοῦ καὶ αὐτοὶ οἱ Τοῦρκοι τὸ ὁμολόγησαν τέλος πάντων; Τοῦλάχιστον ἡ *Βακίη* γράφουσα περὶ τῆς ἀσθενείας τοῦ Γλάδστον λέγει ὅτι ὁ πρωθυπουργὸς τῆς Ἀγγλίας, ὁ μέγας φιλέλλην, θὰ παραιτηθῇ τῆς πρωθυπουργείας χάριν τῆς υγείας του.

Καὶ ἐπιλέγει :

«Οἱ φίλοι τῆς εἰρήνης εὐχονται ν' ἀπόσχη ὅλως τῶν πολιτικῶν.»

Ἐκ τῶν Ἑλλήνων οὐδεὶς κάμνει τὴν τουρκικὴν ταύτην εὐχὴν.

Ἄρα οὐδεὶς τῶν Ἑλλήνων εἶνε φίλος τῆς εἰρήνης.

Ἡῤῃξεν ὁ πληθυσμὸς μας χωρὶς νὰ πάρωμεν χαμπάρι. Ἡ Χακικὰτ σχολιάζουσα τὴν εἰδησιν τοῦ *Messenger d' Athènes* γράψαντος, ὅτι ἡ Ἑλλάς δύναται νὰ ἐξαγάγῃ στρατὸν 228,694 ἀνδρῶν, ἀνατρέχει εἰς τοὺς γονεῖς καὶ ἀδελφούς καὶ συζύγους καὶ τέκνα τῶν ἀνδρῶν τούτων καὶ εὐρίσκει ἕνα πληθυσμὸν τῆς Ἑλλάδος ἐκ 5,000,000 κατοίκων.

Εὐρέθη καὶ **θεὸς ἀπὸ μηχανῆς** διὰ τὰ δράματα τὰ ἐπικληθέντα τοῦ βιασμοῦ τῆς τέχνης. Κατὰ τὴν παράστασιν τῆς *Κόρης τοῦ Τιγκορέτου* φίλος τις ἐκ τῶν μᾶλλον εὐφυῶν — καὶ τὸ **Μὴ Χάνεσαι** δὲν καταδέχεται νὰ ἔχη κουτοῦς φίλους — βλεπων ὅτι ὁ αἴτιος τῆς παρατάσεως τῶν κακουχιῶν τῶν ἐπὶ σκηνῆς καὶ ἐπὶ πλατείας προσώπων ἦτο ὁ Πέτρος Ἀρέτσος ἀδημονῶν λέγει : «Μὲ ἕνα καλὸ **ξύλο** τοῦ Ἀρέτσου τὸ δράμα θὰ ἐτελείονεν ἀπὸ τὴν πρώτην πρᾶξιν».

ΘΕΑΤΡΟΝ «ΟΡΦΕΥΣ».

Τὸ ἐπισημότερον συμβάν τῆς παρελθούσης ἐβδομάδος ἐν τῷ θεατρικῷ κόσμῳ τῶν Ἀθηνῶν εἶνε ἡ καταναγκαστικὴ τοῦ ἀνάστασις **Ἀμλέτου**.

Τυμωρόχως ἐγένετο ὁ **Διονύσιος Ταβουλάρης**.

Ἄς μὴ σὲ πειράξῃ, κύριε ἡθοποιέ, ἡ λέξις αὕτη τὴν μεταχειριζόμεθα κυριολεκτικῶς, οὐχὶ ὑπὸ τὴν κακὴν ἔννοιαν, ἣν ἀπέδωκεν αὐτῇ ἡ συνήθεια τῶν καθ' ἡμᾶς χρόνων.

Ὁ κ. Δ. Ταβουλάρης τολμηρὸς ὡς ποιητικὴ διάνοια ἔλαθε τὸν λωστὸν τῆς τέχνης του καὶ ἐπιτηδεῖως γτοῦκ, γτάκ,

ἐνέτρεψε τὰ μεγαλοπρεπῆ καὶ βαθύγλυπτα μάρμαρα, ὑπὸ τὰ ὁποῖα ὁ Σαῖξπηρ εἶχε θάψει τὸν μυστηριωδέστερον ἥρωά του, ὅστις ὑπῆρξεν ἡ ἐκπροσώπησις τῆς ἀθανασίας τοῦ πνεύματος ἐν τῷ κόσμῳ, ἀλλ' ὅστις κατὰ τοὺς ἐκτεθυλημένους τούτους χρόνους εἶχε τοσοῦτον βαρυνθῇ τὸν κόσμον, ὥστε παρεμέρισεν ὀλίγον, ἵνα παρέλθῃ ἡ σωρεία τῶν ἡρώων τῆς νεωτέρας τέχνης, οἵτινες ἐξακολουθοῦσι τὴν πομπεῖαν τῶν ἐπὶ κάρρων καὶ ὄνων, ὡς ἀχθοφόροι, ἢ ὡς ἐπαῖται, ὡς μαχαιροβγάλται ἢ δολοφόνοι διερχόμενοι τὴν βάρβαρον σκηνὴν τῶν νεωτέρων χρόνων.

* *

Ὁ κ. Δ. Ταβουλάρης εἶπομεν, ὅτι εἶνε τολμηρός. Φύσις ἀνατραφεῖσα ἐν τῇ μελέτῃ τῶν ποιητικωτέρων πνευμάτων τῆς κλασσικῆς τέχνης, ἡθοποιὸς ἀποκτήσας διὰ τοῦ συνεχοῦς συγχρωτισμοῦ φωνῇ ἥρωος τοῦ Σχίλλερ, κόμην ἥρωος τοῦ Γκαίτε καὶ βράδισμα Σαῖξπηρικοῦ ἥρωος.

Ἐ, ἦτο ἀδύνατον νὰ μὴ ἐπιχειρήσῃ τὴν ἀνάστασιν τοῦ Ἀμλέτου.

Καὶ τὸ κατώρθωσε.

Τοῦλάχιστον ὅσοι εἶδον εἰκόνας τοῦ ἀκατανοήτου αὐτοῦ θανοῦ ἀνεγνώρισαν ὑπὸ τὴν στάσιν καὶ τὴν ἐνδυμασίαν τὸν Ἀμλέτον.

* *

Τὸ θέατρον τὸν ἤκουεν ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους μετ' εὐχαριστήσεως.

Τοῦλάχιστον δὲν ἠκούσθη οὐδὲν παράπονον, ἂν καὶ παρετηρήθησαν μετὰ τῶν θεατῶν πολλοὶ ἐξ ἐκείνων, οἵτινες τὰ *γρωρίζουν ὅλα*.

Ἐνα μόνον εἶχεν ἐναντίον τοῦ ὁ Ἀμλέτος. Τὸν μεταφραστὴν αὐτοῦ.

* *

Ἄ !

Ἡ μετάφρασις αὕτη ἤθελε σκότωμα, ἀφοῦ ἐτόλμησε νὰ σκοτίσῃ τὰς ὠραιότερας ιδέας, τὰς ὁποίας παρήγαγε ποτε ὁ θεϊότερος νοῦς τοῦ ἀνθρώπου.

Καὶ ἔπειτα λέγουν, ὅτι αἱ μεγάλαι ιδέαι εἶνε ἀθάνατοι. Σκοτόνονται, φίλε μου, σκοτόνονται ἀπὸ τοὺς δασκάλους, οἵτινες ἔχουσι τὰ φονικώτερα δηλητήρια τὰς δοτικὰς, καὶ τὰ ὀξύτερα ἐγχειρίδια τὰ ἀπαρέμματα.

Τὰ ἀπαρέμματα καὶ αἱ δοτικαὶ εἶχον καταπληγῶσαι τὸν δυστυχεῖ Ἀμλέτον ἀπὸ τῆς πρώτης ἀκόμῃ σκηνῆς πρὸ τοῦ δόλου τοῦ βασιλέως.

Καὶ ἐβλεpes νὰ ἐξέρχωνται ἀπὸ τὸ περιπαθεὶς στόμα αὐτοῦ ὅλοι οἱ ἀδάμαντες τῆς μεγαλοφυΐας θαλωμένοι ἀπὸ τὴν δασκαλικὴν σκόνιν.

Τί ἀδιακρισία !

Βρὲ ἄνθρωπε, ἦτο ἀνάγκη νὰ μᾶς κάμῃς στίχους ;

* *

Τὸ μόνον, τὸ ὁποῖον ἐννοήσαμεν ἐκ τῆς μεταφράσεως χωρὶς νὰ ἔχωμεν ἀνάγκην δασκαλικῶν συλλογισμῶν εἶνε ὁ ἐξῆς διάλογος :

— Λοιπὸν, Ἀμλέτε, ποῦ εὐρίσκεται ὁ Πολωνίος ;

— Ἐδῶ.

— Ποῦ ἐδῶ ;

— Ἐδῶ, εἰς τὸ δεῖπνον. Ἄλλ' ὅχι ὅπου τρώγει, ὅπου τρώγεται.

* *

Καὶ ἑτέρα φράσις, ἥτις ἄγνωστον πῶς παρεξέφρησεν εἰς

τὸν ψυχρὸν κάλαμον τοῦ δασκάλου, ἐνῶ ἔχει τηρήσει ὅλον τὸ πάθος καὶ ὅλην τὴν θερμότητα τῆς ἐκφράσεως.

— Ἀχ μῆτερ, μῆτέρ μου! τί ἐπραξες, τί ἐπραξες!

Καὶ ὅτε ὁ κ. Δ. Ταβουλάρης ἀπήγγειλε τὴν ἀποστροφὴν ταύτην, ἐνόμιζες ὅτι ἀπὸ τὸ στόμα του ἐβγαίνουν τεμάχια τῆς καρδίας του.

Διὰ νὰ ἤμεθα δίκαιοι ἀναφέρομεν καὶ ἄλλην γενναίαν φράσιν:

— Αἰδῶς, ποῦ τὸ ἐρύθημά σου!

Ἐν τούτοις ἡ ζωηρότης τοῦ πρωταγωνιστοῦ ἐκάλυπτε πολλὰ νεκρά τῆς μεταφράσεως. Αἱ ἀναφωνήσεις του ἦσαν στεναγμοὶ τῆς καρδίας, ὅχι λόγοι τοῦ στόματος· ἡ πρὸς τὴν Ὁφελίαν ἐπαναλαμβανομένη παραίνεσίς του ἀπελθε εἰς Μο-
ναστήριον ἦτο μυστηριώδης καὶ φοβερά, ἣν ἀκούουσα ὅχι ἡ τρυφερά Ὁφελία, ἀλλ' ἡ μᾶλλον γυνὴ τῶν γυναικῶν ἠδύ-
νατο νὰ παραφρονήσει.

Ἀλλὰ καὶ ἡ κυρία Σοφία πρᾶδὸς μετεμορφώθη εἰς κόρην. Τὴν παραρροσύνην τῆς Ὁφελίας, τὸ ἐμολογοῦμεν, οὐδεμία τῶν θηλέων ἡθοποιῶν δύναται νὰ ὑποκριθῇ. Ἀπέ-
σπα διὰ τῆς ὑποκόφου φωνῆς τῆς τὸν οἶκτον τῆς καρδίας καὶ τὰ δάκρυα τῶν ὀφθαλμῶν.

Συνέβησαν καὶ μερικά τῆς ἐποχῆς.

Α'. Ἐνῶ ὁ βασιλεὺς τῆς Δανίας εὐρίσκετο ἐπὶ τῆς σκη-
νῆς μετὰ τοῦ ἐπιτελείου του, ἐφάνη διερχομένη τὸ βᾶθος τῆς στοᾶς μίᾳ Ἀθηναίᾳ μετ' ὅλην τὴν πόζα τῆς.

Καὶ εἶδομεν τότε περιγηγνήτην τινα σημειοῦντα εἰς τὸ
τὸ βιβλίον του τὸ γεγονός ὡς ἀνακάλυψιν.

Β'. Ὅτε ὁ Ἀμλέτος ἀπαγγέλλει τὸ κατηγορητήριον κατὰ
τῶν γυναικῶν ἐκείνων, αἵτινες διὰ τοῦ ψιμυθίου κατα-
σκευάζουσι δεύτερον πρόσωπον διάφορον ἐκείνου, ὅπερ ταῖς
ἔδωκεν ὁ Θεός, ἠκούσθη τις τῶν θεατῶν:

— Θεὸς σχωρέσει τὸν πατέρα σου ποῦ τὰ λὲς ἔτσι
καλά.

Ποιὸς ξέρει ὁ κακομοῖρης τί θὰ τραβᾷ ἀπὸ τὸ φκια-
σίδι τῆς γυναίκας του.

Γ'. Μετὰ τὸ τέλος τοῦ δράματος ἠκούσθη μία φωνή:

— Φόρα ὁ ποιητής!

Ὁ ἀνωτέρω περιγηγνήτης, ὅστις εἶχε σημειώσει τὸ διάβω-
τῆς Ἀθηναίᾳς, ἠγέρθη, ἀπεκάλυψε τὴν κεφαλὴν του καὶ
ἀνέμεινε νὰ παρουσιασθῇ ἐπὶ τῆς σκηνῆς ὁ Σαίξπηρ.

Ὅτε ὑψοῦται ἡ αὐλαία καὶ παρουσιάζονται οἱ ἡθοποιοὶ
δρέποντες τὰς δάφνας τῆς ἐργασίας των.

— Ἀμ αὐτὸς εἶνε ὁ Ἀμλέτος, λέγει ὁ περιγηγνήτης τότε.

— Καλὰ ποῦ τὸ κατάλαβες, τοῦ ἀπαντᾷ τις, καὶ δὲν
εἶδες τὸ πρόγραμμα εἰς τὴν πόρτα;

Εἶχε καὶ μίαν ὕβριν τὸ δράμα πρὸς φιλικὴν δύναμιν, τὴν
ἐξῆς:

— Ἡ Δανία εἶνε ἐν τῶν φρικωδεστέρων κελλίων.

Ἐνας ποῦ ἤθελε νὰ διορθώσῃ τὴν ἐκφράσιν, λέγει:

— Αὐτὸ, ἀδελφε, τὸ λέγει γιατί ἡ Δανία εἶνε κράτος
μικρὸν, ὅσον κελλί δηλαδή.

Τὰ συγκαταστήριά μας διὰ τὴν διάσημον ἐκφράσιν τοῦ
Ἀμλέτου **λέξεις! λέξεις! λέξεις!** Ἀπηγγέλη μετὰ
τέχνης τιμώσης τὸν ἀπαγγέλαντα.

Καὶ ὅμως περὶ τὴν 1 ὥραν μετὰ τὰ μεσάνυχτα ἡ αὐλαία
κατέπεσε καὶ ὁ Ἀμλέτος ἐτάφη πάλιν ὑπὸ τὰς αἰωνίους
τοῦ πλάκας, ἵνα αὖριον τὰ μέρη ἐκεῖνα τῆς σκηνῆς, ὅπου
ὁ ἀθάνατος ἥρως ἐπάτησε, μολύνωσιν οἱ ἄπλυτοι πόδες τῆς
Ἐπαλτιδος καὶ τὸ κάρρο τοῦ γερω-Μαρτέν.

Ὡ! εἶνε μικρόν!

Οἱ τοῖχοι τῆς σκηνῆς, ὅπου ἀντηχοῦσιν ἀκόμη οἱ μελω-
δικοὶ ρυθμοὶ τῶν ὑψηλῶν τοῦ Ἀμλέτου στοχασμῶν, θὰ
ἠκούσωσιν αὖριον τὰς ἀνιαρὰς φωνὰς τῶν ἐλκεϊνῶν ἀνθρώ-
πων τῶν καπηλείων καὶ τῶν δρόμων, οἵτινες ἀποτελοῦσι
τὸ προσωπικὸν τῆς σημερινῆς δραματικῆς τέχνης.

— Αἰδῶς! ποῦ τὸ ἐρύθημά σου! ἀναφωνοῦμεν μετὰ τοῦ
Ἀμλέτου.

Σφίγγξ.

ΚΑΡΑΜΕΛΕΣ.

Ὁ Α. συναντᾷ τὸν ποιητὴν Χ. εἰς Φάληρον καὶ:

— Τί γίνεσαι; Δὲν φαίνεσαι. Τί γράφεις τώρα; Ἐτε-
λείωσες ἐκεῖνο τὸ μεγάλο ποίημά σου.

— Οὐ πρὸ πολλοῦ... ἀλλὰ ὅλο ἓνα τὸ κτενίζω.

— Πρόσεχε μὴ ἀπὸ τὸ πολὺ κτενίσμα μᾶς τὸ παρου-
σιάσῃς *φαλακρόν*!

Νεαρὰ χήρα ξεκαρδιζεται γελῶσα ἀδιακόπως. Αἶφνης
λαμβάνουσα ὕψος σοβαρὸν καὶ στρέφουσα πρὸς ἓνα τῶν κυ-
ρίων τῆς συντροφίᾳς:

— Ὅποιος μὲ βλέπει καὶ γελῶ τί θὰ λέγῃ! Καὶ ποῦ νὰ
ξεύρῃ τί ἔχω μέσα μου.

Καὶ ἐκεῖνος μετ' ἀπαθoῦς ἀφελείας:

— Δηλαδή ἔχετε φάγει πολὺ.

Εὐρυτῆς ἄφου ἀνέγνωσε τὰ προγράμματα τοῦ Ὁργάνου
καὶ Ἀπόλλωνος ἀγγέλλοντα Ἀμλέτον καὶ Ὁθέλλον:

— Ὁ Σαίξπηρ ἀπόψε μεταξὺ... δύο *ληστῶν*!

Ἡ **μαμμά**.—Μπιμπίκο πάλι πῆγες κ' ἔφαγες γλυ-
κὴ νὰ τὸ κουταλάκι ἀλειμμένο.

Ὁ **Μπιμπίκος**.—Ὅχι ἐγὼ μαμμά· κανέναν ποντι-
κὸς θὰ πῆγε κ' ἔφαγε!!

Ὁ Ἀγαθόπουλος εἶνε *ἐπιστρατίας* τὸν πιάνουν καὶ τὸν
ντύνουν ταῖς λινάτσαις.

Ὁ Ἀγαθόπουλος τότε μονολογεῖ:

— Πρώτη μου δουλειὰ τώρα εἶνε νὰ μάθω πῶς λένε
τούρκικα τὸ *παραδίδομαι* καὶ τὸ *ἔλεος*!

Κυρία τις ἐπεσκέφθη κατ' αὐτὰς τὴν αἴθουσαν τῶν συνε-
δριάσεων τῆς βουλῆς. Βλέπουσα δὲ κατὰ σειρὰν τὰ καθί-
σματα μόνον λέγει πρὸς τὸν ὀδηγοῦντα αὐτὴν κλητῆρα:

— Βέβαια, ὅταν θὰ ἦνε καὶ οἱ βουλευταὶ θὰ φαίνεται
ὥραιότερα ἡ αἴθουσα.

— Ὅχι κυρία μου, δὲν ὑπάρχει καμμία διαφορὰ, ἀπῆλ-
τησεν ὁ κλητῆρ.